

eller Dybtildelse af den ham paahvilende Forjærgelsespligt.

Eftergivelse kan finde Sted, naar den paagældende ikke har modtaget Fattighjælp i Løbet af det sidste Aar." Det er jo en ny Bestemmelse. Som bekendt er Forholdet nu det, at Kommunalbestyrelserne — det er hævdet gennem mange Aars Fortolkning — have Ret til at eftergive Fattighjælpen, en Bestemmelse, der oftere er brugt paa en lidet tilfældende Måde. Denne Bestemmelse gaar ud paa, at efter 5 Aar kan vedkommende forlange Hjælpen eftergivet, naar han ikke er under de her anførte Betingelser, medens Kommunalbestyrelserne ikke faa Ret til at eftergive Fattighjælpen før efter et Aars Forløb. Det er en ganske kort Tidsfrist, det er en Bestemmelse, jeg tidligere og mange Gange principielt har udtalt mig imod, fordi jeg altid har hævdet, at det rigtige er at lade Kommunalbestyrelserne være raadige over dette Forhold. Jeg saa altsaa helst, at dette ikke stod i Lovforslaget; jeg vil helst sige det ganske aabent, at det er en Bestemmelse, man har maattet enes om for at komme til et Resultat. Jeg maa dog sige, at det fra Kommuner, meget formaende Kommuner som Kjøbenhavns Kommune, har været foreslaaet, at man skulde gaa til disse 5 Aar, saa uden Støtte fra forskellige Sider har Forslaget jo ikke været. Jeg er kommen til den Overbevisning, at man maatte have dette Forhold ordnet paa en Fattiglov og har ikke kunnet faa anden Ordning derpaa end denne, saa efter Omstændighederne tror jeg, det vilde være rettest at vedtage det her foreslaaede, skønt jeg meget godt ser, at der kan gøres meget vægtige Indvendinger derimod. Jeg har selv gjort mange saadanne Indvendinger tidligere. Smidlerid kan man jo ikke vente at komme igennem, naar man ikke vil nogenlunde søge at enes og ogsaa lade andre Anstuelser være medraadende ved Affattelsen af en saadan Lov.

Kapitel V omhandler Forholdet mellem Kommunerne med Hensyn til Fattigunderstøttelsens Udredelse, Tilbagebetaling m. v. § 44 nævner ganske i Almindelighed, at "Genstanden for Erstatning er enhver Understøttelse, der indensfor de for Udelse af Fattighjælp dragne Grænser og under Sagtagelse af Forfristerne i den foregaaende Paragraf er ydet af en Kommune til en ikke saamme Steds forjærgelsesberettiget Person" med visse Undtagelser, nemlig Udgifterne til Bøge, Jordemøder, Begravelse, Pligtarbejde, Brevveksling og deslige Ting, der overhovedet ikke betragtes som Fattighjælp. Det er noget nyt, og det hænger selvfølgelig sammen med, at der i Lovforslaget tidligere

fra Folketingets Side var indsat Bestemmelser om, at al Sygehjælp, ogsaa Hospitalshjælp og Medicin — støttet til Dels ogsaa fra højre Side — ikke skulde betragtes som Fattighjælp. Det har jeg bestemt modsat mig. Saa er man havnet i dette, som ganske vist er humane Bestemmelser, der ikke have den Fejl som de andre, nemlig den, at gøre en eventuel Sygekasseordning temmelig umulig og illusorisk.

Jeg kommer saa til den meget omtalte § 45 i Lovforslaget, som indeholder en Hovedbestemmelse og en ny Bestemmelse. Det er Hovedbestemmelsen om, at $\frac{3}{4}$ af Udgiften kan forlanges refunderet, for saa vidt der i det hele er Tale om Refusion. Nu vilde ærede Medlemmer vide, at Forholdet er meget kombineret. For Tiden kan fast Fattigunderstøttelse forlanges refunderet. Fra Fattigunderstøttelsen, for saa vidt den falder ind under den Understøttelse, der kan refunderes, undtages for det første den bekendte 6-Ugers Kur. Dernæst er Refusionen fastsat saaledes, at den kun maa udgøre 16 Skilling for en Hovedperson og 8 Skilling for en Biperson; det er altsaa et meget vanskeligt Forhold at færdes med, og det har givet Anledning til megen Tvivl. Derfor har man nu indsat den gamle simple Regel: Opholdskommunen bærer en Kvotadel og Forjærgelseskommunen Resten. At det vil være et ganske overordentligt administrativt Fremstridt, vil vistnok enhver, der har haft med Fattigvæsen at gøre, erkende. At man ikke kan gøre dette uden i noget at rokke ved det tidligere, er ganske sikkert. Det er ikke muligt i det hele, naar Lovgivningen skal fride fremad, paa Dre at regne ud, at man bliver staaende akkurat ved det, man har haft tidligere. Jeg nævner det, fordi der har været Tale om, at dette vilde blive Købstæderne til Stude. Det anser jeg unægtelig for noget tvivlsomt, og det har i alt Fald ikke været Hensigten. Det gaar jo i det hele saa, at i Folketinget siger man om Indenrigsministeren — det har man sagt gentagne Gange, om ikke med Hensyn til denne Lov, saa med Hensyn til andre — at Købstæderne vil han yde alt, men med Hensyn til Landdistrikterne kan man ikke faa ham i Tale. Heroppe siger man maaske det modsatte. Sandheden ligger naturligvis i dette Tilfælde midt imellem. Det var ikke godt andet, naar man har den Pligt og Skyldighed at skønne saa upartisk som muligt. Jeg nævner dette, fordi jeg er gjort bekendt med et tilsendt Skrift, hvori der findes en Opgørelse over, hvad Købstæderne skulle miste herved, og det opgøres til 27,000 Kr. Jeg finder det i og for sig meget rig-